SURINAAMSCH WEEKBLAD.

ABONNEMENT.

Voor 12 maanden. . . . . *f* 10.—
» 6 maanden. . . . . » 5.50.
» 3 maanden. . . . . » 3.00.

No. 44.

ZONDAG 30 OCTOBER.

1853.

PRIJS DER ADVERTENTIEN.

Voor iedere regel . . . . f 0.25. behalve 75 ct. Zegelgeld, hetwelk bij elke plaatsing moet voldaan worden.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIëN.

Heden avond overleed tot mijne bittere droefheid mijne eenige geliefde Zuster HENRIETTE FREDERIKA VAN WIJCKS in den ouderdom van ruim 28 jaren; nalatende drie minderjarige kinderen, die nog te jong zijn, om hun verlies te kunnen beseffen.

Paramaribo, den 28 October 1853.

(16275) A. C. ZEEGERS.

Algemeene en bijzondere kennisgeving.

(16247) A. SALOMONS, Vendumeester, zal op Woensdag e. k., verkoopen:

***Provisien*, Stukgoederen, eenige *Hoornbeesten*, 1 zware *IJzeren Ketting*, kisten Zeep.**

De vroeger geannonceerde verkoop van het *HUIS en ERF* aan de *Hoogestraat* La. E. No. 321 zal plaats hebben op Vrijdag den 4 November e. k. ten 9 ure, door en ten huize van den Vendumeester J. C. GOMPERTS, alwaar de veil-conditien en bewijzen van eigendom ter *visie* liggen.

(16276)

Te Huur:

Het aangenaam gelegen en van alle gemakken voorzien *HUIS en ERF*, aan de *Keizerstraat* La. B. No. 220, thans bewoond door Mr. J. H. DE FRIDERICI.

Te bevragen bij

(16277) C. A. BATENBURG.

De ondergeteekende verwittigt hierbij het algemeen, dat hij tot zijnen *Generalen Gemagtigde* heeft aangesteld den Heer ISAAK LOUIS GODEFROIJ.

Paramaribo, den 29 *October* 1853.

(16278) C. P. LIMES.

A. P. TIRION

gepatenteerde Translateur en Interpreteur in de *Hollandsche, Fransche, Engelsche, Hoogduitsche* en *Latijnsche Talen*, biedt zijnen begunstigers als zoodanig zijne diensten aan.

Hij geeft de verzekering, nimmer onder noch boven het van Gouvernementswege dd. 10 Maart 1838, G. B. No. 4 vastgestelde tarief te zullen rekenen, terwijl hij zich bereid verklaart om, bij hem als onvermogend bekend zijnde personen, *gratis* te bedienen; met dien verstande echter, dat deze hem, de voor hunne stukken eventueel vereischt wordende zegelgeregtigheden voldoen.

Paramaribo, den 29 *October* 1853.

(16279)

Eenige halve Vaten extra FULTON MARKET FAMILY *VLEESCH*;

Verkrijgbaar bij

(16280) N. BOX & Co.

***Ingelegde Snijboonen* per vaatje en in het klein, alsmede dito KOMKOMMERS bij het stuk in verschillende prijzen verkrijgbaar bij**

J. H. C. WOLFF *aan den Waterkant.* En L. MAES *aan den Heiligenweg.* (16281)

Paramaribo, den 29 *October* 1853.

---

14 vls. Suikervaten *HOEPELS*;

te bekomen bij

(16282) G. L. RöPERHOFF

OPREGTE HAVANNA SIGAREN.

bij

GEBRS. SOESMAN.

(16408)

JOHN MILLAR & Co.

bieden te koop aan:

CHINA,
BENGAL
CALCUTTA
en
CORINGA
} ***RIJST*** (Primo qualiteit).

Alsmede BESTE BRISTOL SUIKER-KALK in potten

(16409) *Paramaribo, den* 25 *October* 1853.

A. VAN GELDER HZ.

biedt te koop aan:

***DAKLEIJEN*, do *Spijkers*,** Aangemaakt en Droog WITLOOD en andere ***Verwen*, *Lijn Olie*, enz. *BOTER*, *KAAS*, Stokvisch, Nieuwe *Haring*, *Ansjovis*, BANKET, OLIJVEN, Groene en Graauwe ERWTEN,** GORT, enz., enz. (16410)

A. MACINTOSH & Co.

hebben ontvangen en bieden te koop aan, tegen *VERMINDERDE PRIJZEN*:

GAREN DRIL, Dames en Heeren Parapluie's, Zwarte en Gekleurde ZIJDEN DASSEN, **KOUSEN en SOKKEN,** een assortiment HANDSCHOENEN, extra kwaliteit SATIJN en MOIRé VESTEN ZIJDE, Gewast TAFELDOEK, Gekl. Dames ***Laarzen* en Gebronsde *Schoenen*, *Madras Doeken*,**

en meer andere

MODEWAREN, IJZER- en BLIKWERK, AMERIKAANSCHE PROVISIEN, DRANKEN. Stephens blue black writing fluid, enz. (16411)

DUBBELE ENKHUIZER ALMANAKKEN voor 1854 à 16 *Cents*, bij

(16412) W. E. H. WINKELS.

HOLLOWAY'S

ZALF en PILLEN

zijn een heerlijk geneesmiddel voor oude Wonden, Zeere Beenen en Scrofula.

De Heer TURNER van *Penshurst* leed gedurende twee jaren aan een vreesselijk zeer Been; het zieke gedeelte strekte zich uit van den voet tot aan de knie, en veroorzaakte eene erge Scheurbuik aandoening, welke zich over het gansche been verspreidde. Hij beproefde alle nuttige geneesmiddelen zonder dat deze in staat waren eenige verligting of zelfs de minste baat te weeg te brengen. Ten laatste maakte hij gebruik van HOLLOWAY'S *Zalf* en *Pillen*, en tot verbazing van hemzelven en anderen, die den verschrikkelijken staat van zijn been gezien hadden, bewerkten deze schoone medicijnen in *vijf* weken eene volkomene herstelling.

Deze Zalf en pillen zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij den Apotheker A. B. DE VRIES aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, à *f* 1, *f* 3 en *f* 5. (16413)

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 28sten dezer, de Nd. Am. bark Evelijn, kapt. J. Blankenaard, naar Gloucester, lading: 279 vaten Melassie 31,805 gallons, 102 vaten Suiker 128,930 pond, 14 balen Kakao 1,925 pond, 7 balen heele Koffij, 1,110 pond en 3 dito gruis dito 370 pond.

Idem, de Eng. schoener Corsair, kapt. J. M. Connor, naar Demerarij, lading: 60 vaten Suiker 84,312 pond, 2 Kleederen kasten en voor Exportatie 33 ledige Puncheons.

Prijzen der Producten.

Bij inschrijving verkocht.

SUIKER: Den 25sten dezer, van pl. Hamburg, 34 vaten, à 7,06 ct.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 22sten tot den 29sten October zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 22sten, Jacoba Anthoinetta Wankel, n. g. 75 j.
Den 23sten, Willem August van der Hart, .. jaren.
Den 24sten, Gijsbertus Zeeman Hugosgift, 30 j.
Den 26sten, Anna Maria Roch 54 jaren.
Idem, Saraatje Mierde, n. g 74 jaren.
Den 28sten, Henrietta Frederica van Wijcks, 28 jaren 2 maanden en 10 dagen.

Paramaribo, den 26 October 1853.

Bij Gouvernements resolutie van den 21n. dezer maand No. 1568, is bepaald, dat de *Commissie tot klassificatie van de schatpligtige Ingezetenen in de belasting op het Personeel*, bedoeld bij art. 6 der Publicatie van den 14n. October 1850 (G. B. e. a. No. 15), voor het jaar 1854, zal bestaan;

Uit den Administrateur van Financien, als *Voorzitter*.

En uit de Heeren,

C. Reelfs.
J. Gisius.
S. H. de Granada.
J. C. Doerrleben, — als *Leden*.

En de Heeren:

R. J. Gollenstede.
C. J. Leijsner, — als *plaatsvervangende Leden*;

terwijl aan opgemelde Commissie als Scriba is toegevoegd de Heer J. W. Engelbrecht, Klerk ter Administratie van Financien.

DE ONDERZEESCHE REDDINGS-TOESTEL VAN DEN HEER ST. SIMON SICARD.

Eenige jaren geleden maakte de Parijsche dagbladpers gewag van eene uitvinding van het hoogste belang. De proef er van werd genomen in de Seine, tegen den stroom op, bij de brug van Grenelle en in tegenwoordigheid van eene, door den minister van marine benoemde commissie, aan wier hoofd de vice-admiraal BAUDIN stond. Zij betrof den door den heer ST. SIMON SICARD uitgevonden reddings-toestel, met behulp waarvan een duiker onder water zich naar believen kan ophouden en werken. De proef is, eenigen tijd later, in het bijzijn van meer dan vijf honderd personen, herhaald.

Men zag een man, die van het hoofd tot de voeten, in eene waterdigte stof was gehuld en wiens hoofd in een ronden helm besloten zat. Zijn gelaat kon men slechts aanschouwen door twee ovale glazen aan weêrszijden, in wier midden een breede lins, die naar den mond was toegekeerd, was aangebragt. Dit laatste had echter dan plaats, wanneer de man op het punt was van onder water te duiken, daar dat glas de gewone inademing der lucht belette, die de duiker echter niet noodig heeft, ten gevolge van het, te dezen opzigte, zoo gelukkig door den onvermoeiden uitvinder opgeloste probleem. Het kleed en de helm van den man zijn door een metalen gordel verbonden, die onder de kin is vastgeschroefd en waardoor noch water, noch lucht kunnen doordringen.

Twee pijpen van dezelfde waterdigte stof loopen uit de achterzijde van den helm in een metalen bos uit, die de duiker op zijn rug draagt, even als de soldaat zijn ransel. Deze bos is opgevuld met kunstmatige lucht, die door een der genoemde pijpen loopende, den duiker de noodige lucht verschaft, gedurende den tijd, dat hij onder water bezig is. Hij kan de noodige hoeveelheid naar goedvinden vermeerderen of verminderen, door slechts aan eene koperen schroef te draaijen, die, boven zijn regter schouder aangebragt, eene der zich aan de bos bevindende kranen opent of hermetisch sluit. De andere pijp dient om het uitgeademde koolzuur, dat in een ander gedeelte van de bos geborgen wordt, weg te voeren. Dit is, in 't kort, de beschrijving van den geheelen toestel.

Met dezen toestel liet een vriend van den uitvinder, VICTOR DE GRAND CHAMP, op een ijzeren stoel, die aan een katrol bevestigd was, zich vijftien voet diep in de Seine nederzakken. Men merkte spoedig aan de verplaatsing der boot van de plaats, waar hij onder water was gegaan en die al de bewegingen onder water op de oppervlakte des waters volgen moest, dat de duiker van zijn stoel was opgestaan en op den bodem van de rivier heen en weêr wandelde. In de boot bevonden zich twee mannen, die ieder een touw in handen hadden, waarmede de duiker signalen geeft of krijgt, of eindelijk naar boven wordt getrokken. De duiker gaf, eenige minuten, nadat de stoel naar boven was gewonden, een teeken en men zag hem spoedig met een zwaren steen voor den dag komen, dien hij van den grond had medegenomen. Hij bragt nog vijf malen achter elkander de zwaarste steenen naar boven. Nadat hij vijf-en-dertig minuten onder water had doorgebragt en eene ruimte van meer dan honderd twintig voet in alle rigtingen had doorkruist, keerde hij weêr naar boven en werd hij met daverend handgeklap door de verbaasde toeschouwers begroet.

Ter voltooijing van deze hoogstgewigtige uitvinding liet de heer ST. SIMON SICARD, te gelijker tijd, zijne onderzeesche lantaarn naar beneden in de Seine, die, zonder hulp der buitenlucht, bijna even lang onder water doorbrandde, als de duiker er had doorgebragt. Men haalde die lantaarn meermalen naar boven, om de commissie te bewijzen, dat zij niet opgehouden had te branden; maar de heldere dag belette hare werking te beoordeelen.

Twee dagen te voren had men in het laboratorium van den uitvinder de proef met de lantaarn in een waterkuip genomen. Toen kon men het helle licht, dat zij onder water verspreidde, opmerken, terwijl zij meer dan een uur, tot ieders verbazing, bleef doorbranden.

(*Overgenomen.*)

KAPITEIN GIBSON.

Het heeft voor eenigen tijd de aandacht getrokken, dat een Noord-Amerikaan, GIBSON geheeten, te Batavia in eene procedure van hoogverraad gewikkeld, eerst vrijgesproken, daarna den 3den Mei met zijnen stuurman tot 12 jaren confinement en tepronkstelling veroordeeld is. Hij schijnt zich door de vlugt aan dat vonnis te hebben onttrokken en zich weder in zijn land te bevinden, alwaar hij zijne lotgevallen aan den *New-York Herald* heeft medegedeeld. Het is het leven van eenen avonturier, wiens berigt in zijne eigene zaak men zoo geheel onbepaald niet zal mogen vertrouwen.

In Mei 1851 kocht hij van het Noord-Amerik. Gouvernement een schooner, met oogmerk om dien aan den Generaal CARRERA in Guatimala te verkoopen. Maar de ondernemingen der vrijbuiters in dien tijd deden het Gouvernement strenge maatregelen tegen het uitloopen van gewapende schepen nemen, zoodat het plan van den verkoop opgegeven en tot eene handelsonderneming naar Brazilië overgegaan werd. Deze had het gewenschte gevolg niet en hij besloot, nadat hij eenige punten op de kust van Brazilië bezocht had, naar Oostindië te zeilen.

Wij slaan het verblijf van den reiziger op Tristan d'Acunha, St. Paul, de Kokos-eilanden, Bali, enz., over. Hier had GIBSON het oogmerk, om naar Singapore te gaan, ten einde omtrent de nalatenschap van een bloedverwant berigten in te winnen, die voor achttien jaren gestorven was. De tijd der noord-moussons, die zijn plan tegenwerkte, drong hem te wachten, tot de noordoost-mousson kwam. De poging om de Bankastraat vóór de komst van den gunstigen wind door te komen, mislukte, daar hij bij het uitloopen in de Chinesche zee door den wind en de hevige strooming gedwongen werd, te Mintok op het eiland Banka te ankeren. Hier wilde hij slechts zoo lang blijven tot hij hout en versch water ingenomen had, maar werd door den daar residerenden Hollandschen gouverneur dringend genoodigd, om eenige dagen in zijn huis door te brengen, en hij maakte er kennis met alle ambtenaren. Hij gebruikte zijn verblijf aldaar om zich in de Maleische taal te oefenen en verzocht tot dat einde een tolk, die hem op eene reis in het binnenland naar het fort Palembang, die hij ondernemen wilde, van groot nut zou zijn. Maar GIBSON had geen vermoeden, dat deze tolk, BADOO, een spion was, die last had al zijne stappen te bewaken, daar de Hollanders wantrouwen hebben op ieder vreemdeling, vooral tegen ieder Amerikaan. Bijzonder had het verschijnen van het eerste Amerikaansche schip dat wantrouwen vermeerderd, daar om dezen tijd er het eerste berigt van den vrijbuiterstogt der Noord-Amerikanen naar Cuba was aangekomen. Door 5 officieren en 120 man vergezeld, verliet GIBSON het eiland Banka en had onderscheidene avonturen met tijgers, wilde apen en wilde menschen. De Orang Koobos, meldt hij, leven naakt in het woud, zijn geheel met hair bedekt en het heeft nog niet kunnen gelukken, hunne taal in een grammatikaal stelsel te brengen. Met de Maleische bewoners van Sumatra heeft dit wilde ras geen ander verkeer, dan dat de eersten aan de grenzen der door de Koobos bewoonde wouden rood laken en andere aantrekkelijke voorwerpen nederleggen, zich bij het verschijnen der wilden naar oud gebruik terugtrekken en dan op de plaats der nedergelegde dingen kamfer en benzoë vinden. Te Palembang werd hij met de grootste beleefdheid ontvangen en groote feesten werden tot zijn eer gegeven, die hij op zijn schip beantwoordde. Gedurende zijn verblijf bezocht hij de inlandsche vorsten en hoofden, die zeer gestreeld waren door de hulde hun door eenen vreemdeling bewezen, hetgeen, geeft hij te kennen, nijd tegen hem opwekte. Daar de genoemde tolk niet genoeg geschikt bleek te zijn, bezorgden de autoriteiten te Palembang hem eenen anderen in den persoon van eenen KIAGOES LENNAG (de poëtische man). Deze bewoog GIBSON aan den Sultan van Jamba eenen brief te schrijven, waarin hij den wensch uitdrukte hem in zijne hoofdstad te bezoeken. Maar den poëtische man schreef den brief in den zin die zijn verradelijk oogmerk bevorderde; koos daarin uitdrukkingen, die zware beschuldigingen tegen de Hollandsche regering en de verzekering bevatteden, dat het Amerikaansche gouvernement bereid was den sultan te ondersteunen. Op den inhoud van dezen brief berustte de beschuldiging van hoog verraad. De boden, door welke de brief afgezonden werd, werden onder weg gevangen en teruggebragt en troffen GIBSON op een feest bij Prins OSMIN aan. Ongelukkig was tot zijne eer, waarschijnlijk het eerst op Sumatra, de Amerikaansche vlag geheschen. De betuiging van beleefdheid werd als eene doodelijke beleediging aangezien en het gevolg was, dat hij gevangen genomen en met het oorlogschip Ardjoeno naar Batavia overgevoerd werd, alwaar hij op het wachtschip Boreas in hechtenis gehouden werd.

En daarop geeft hij verslag van de tegen hem gevoerde procedure. Er werd hem een onderhoud met den aldaar residerenden Amerik. agent vergund, maar deze konde geene officiële stappen doen, dewijl de Hollanders in Oostindië geene consuls erkennen! Het blijkt duidelijk, dat deze agent zich de zaak niet wilde aantrekken, hem verdacht hield van aankoop van wapenen en vrijbuiterij, en zelfs zoude deze gezegd hebben: »Wij hebben te huis vrijbuiters genoeg: hangt hem op!" Intusschen werd hij, volgens zijn schrijven, den 25sten Febr. 1852 vrijgesproken, maar op het punt van weg te zeilen, weder gevat, en, na eene lange procedure, den 14den Febr. 1853 voor de tweede maal vrijgesproken met eene schadeloosstelling van 82,000 dollars. Voor de derde maal gevat, werd hij ter dood veroordeeld (hetgeen met het hier boven vermelde strijdt), waaraan hij zich door de vlugt onttrok, die hij den 24sten ten uitvoer bragt. Wat er van waar is, zal, twijfelen wij niet, nader aan het licht komen.

Zijn verhaal heeft intusschen eenige aantrekkelijkheid. Zie hier, wat hij van het eiland Tristan d'Acunha meldt.

Het eiland Tristan d'Acunha, ten zuiden van de Kaap de Goede Hoop, trok zijne bijzondere opmerkzaamheid. Het werd het eerst door den serjant GLASS bewoond, die voor eenige jaren van het fregat Pandora deserteerde, dat op de rotsachtige kust gestrand was. Hier leefde GLASS, als ROBINSON CRUSOË, drie jaren geheel alleen. Vruchten, van welke het eiland overvloed heeft, en het vleesch der wilde geiten waren zijn eenig voedsel. Gedurende dezen tijd gelukte het hem eene sterke boot te bouwen, waar hij zich op reis naar de Kaap begaf. Daar was hij zoo gelukkig, eene vrouw te vinden, die hem naar zijne nieuwe woonplaats volgde. Zijne familie werd met zeven dochters vermeerderd, die, nu alle gehuwd, naar GIBSONS verzekering, in den benijdenswaardigen toestand van huiselijk geluk met hare mannen leven, die vroeger Amerik. walvischvaarders waren. De kinderen, bijzonder de meisjes, worden als de schoonste beschreven, die hij gedurende de gansche reis ontmoette. De bevolking van het eiland telt thans 84 zielen, die in gelukkige afzondering en onbekend met de wereld daar buiten leven. In het midden van het eiland verheft zich een verbazende sneeuwberg ter hoogte van 11,000 voeten, die oogenschijnlijk van vulkanischen oorsprong is. Een uitgebreide krater vormt een meir van aanmerkelijken omvang, die eene bijzondere soort van visschen bevat, geheel verschillend van die van andere wateren. Het land is van wonderbare schoonheid; de bebouwde grond strekt zich op omtrent 250 acres uit en ligt aan de helling van den berg op een schoon plateau. Het kostuum der inwoners draagt er niet weinig toe bij, om de schilderachtige schoonheid van het land te verhoogen en bij den bezoeker den indruk achter te laten, dat hij in het door de Fee beschreven wonderland gekomen is. De vrouwen — bijzonder het jonge geslacht — zijn bijzonder ervaren in het gebruik van de buks en houden zich even als de mannen met de jagt bezig. De wenschelijkste zaken zijn kruid en — waaijers, welke zij in den handel met walvischvangers tegen kaas, aardappelen en andere producten van het eiland inruilen. GIBSON bleef slechts drie dagen in dit aardsche paradijs en verliet het met groot leedwezen en den wensch, om dit eiland later terug te zien. De regering van den patriarchalen staat is geheel eenvoudig, daar de oude serjant GLASS alle twisten, die overigens slechts zeldzaam voorkomen, in laatste instantie beslist. Nadat GIBSON Tristan d'Acunha verlaten had, bezocht hij het eenzaam gelegene eiland St. Paul, dat bijna even zoo veel belangrijks aanbood als het eerste. St. Paul wordt eerst sedert 15 jaren door eenen Franschman, LE TOURRAINE, bewoond, die het eiland slechts eenmaal des jaars verlaat, om in eenen kleinen schooner naar Mauritius te gaan. Bij GIBSONS aankomst was de bewoner afwezig, weshalve hij hem slechts eenige nuttige voorwerpen in zijn hut als teeken van zijn bezoek konde achterlaten. Het eiland wordt hoofdzakelijk door China-vaarders bezocht en is merkwaardig door zijne gelijkheid met eenen walvisch, welke nog bijzonder daardoor vermeerderd wordt, daar aan het hoofdeinde van het eiland een smalle, 120 voeten hooge rots-pilaar staat, die den waterstraal gelijkt, welken de walvisch uitwerpt. Eene heerlijke baai, breed en diep genoeg voor de grootste schepen, maakt het eiland tot een nuttig ophoudpunt voor de scheepvaart. Aan de kust wemelt het van de schoonste visschen. (*A. H.*)

DE HEER SANDS — DE LUCHT-WANDELAAR.

Alhoewel alle soort van toovenarij en hekserij niet meer aan de orde van dag is en het publiek het meest geprikkeld wordt door het opvoeren van nieuwigheden, die slechts tot vermaak dienen, verwonderen wij ons toch in geenen deele,

als de eene of andere schijnbare ongerijmdheid als mogelijk ons wordt aangekondigd. De nieuwe uitvindingen en verbeteringen toch op het gebied der werktuigkunde zijn zóó talrijk en volgen elkander zóó snel op, dat schier iedere dag door iets nieuws gekenmerkt wordt, hetwelk echter het publiek, dat aan alles spoedig gewoon geraakt, weinig wezenlijk belang meer inboezemt. Het moet dus al iets zeer buitengewoons zijn, als de groote massa met meer dan gewone opgewondenheid naar den uitslag van een nieuw kunststuk uitziet.

Het was echter zulk een gevoel van ongeduld en opgewondenheid, dat velen bezielde, toen zij vernamen, dat een Amerikaan het bijna ongeloofelijke feit volbragt, om, met het hoofd naar beneden gekeerd, tegen eene zoldering te loopen. Hoe ongeloofelijk dit ook scheen, het was niettemin waar. De heer SANDS heeft middel gevonden de wetten der zwaartekracht te overwinnen en ons het waarlijk buitengewoon schouwspel te leveren van een volwassen mensch, die op eene middelbare hoogte, even als een vlieg tegen de zoldering loopt. Een ooggetuige, die den heer SANDS, in het theater van Drurij Lane, dit kunststuk heeft zien verrigten, deelt dienaangaande het volgende mede:

»Boven het tooneel, ongeveer in het midden tusschen den vloer en de zoldering, bevond zich eene dikke, gladde, houten plank, omtrent acht-en-twintig voet lang, die op twee, met laken bekleede, houten schragen rustte. Aan beide zijden van de plank stond een stevige zitplaats en op een afstand er onder, was een zeildoek gespannen, ten einde, bij mogelijke ongelukken, die ligt konden gebeuren, van dienst te kunnen zijn. Weldra verscheen de heer SANDS, een man in den bloei zijner jaren, die van zijne jeugd af kunstrijder geweest was en nu eigenaar is van het Hippodrome te New-York. Hij maakte zich gereed voor zijne luchtwandeling, door het aanbinden van sandalen, welke door koperen gespen aan een paar gevlochten zolen was vastgehecht, waarin het geheele geheim besloten ligt. Zij werden steeds in eene doos, die geheel toegesloten was, naar den schouwburg gebragt en met dezelfde voorzorg teruggehaald. — Na deze voorbereidselen, beklom de heer SANDS eene ladder en bereikte eene der zitbanken. Hij ging vervolgens op zijn rug liggen, zette een zijner voeten tegen de zoldering en liet zich langzaam naar beneden glijden, tot dat zijn hoofd regtstandig naar beneden hing. Hij liep vervolgens zeer behoedzaam over de gladde oppervlakte, rustte nu en dan zijn eene been, en vervolgde daarna zijne wandeling, tot dat hij de zitplaats aan het andere einde der plank bereikt had. Na aldus in den tijd van omtrent drie minuten zijne wandeling volbragt te hebben, verliet hij de zaal, terwijl het publiek in allerlei gissingen zich verdiepte ten opzigte der wijze, waarop hij dit wonder uitgevoerd had. Er was klaarblijkelijk geen bedrog of kwakzalverij in 't spel; de heer SANDS liep goed en wel, met zijn hoofd naar beneden, langs eene gladde oppervlakte van omtrent acht-en-twintig voet lang. Hoe hij dit deed, kan men alleen gissen; want — zoo als van zelf spreekt — zijn geheim blijft opgesloten in zijne geheimzinnige doos, waarin de wonderzolen zich bevinden.

De waarschijnlijkste reden, waarom de heer SANDS kan staan blijven en niet valt, moet gezocht worden in de mogelijke luchtledigheid van een der schoenen, waardoor hij beurtelings met den regter- en linker voet aan de zoldering als vastgehecht is, en vermoedelijk wordt het hem mogelijk gemaakt voort te gaan, daar de persing eener klep den eens de eene holle zool en dan weder de andere van lucht voorziet. Dit is eenigzins het geheim, waardoor een vlieg zich tegen eene zoldering staande houdt; maar blijkbaar verklaart het niet voldoende het geheim van den heer SANDS, die bekent de noodige inlichtingen in deze zaak ontvangen te hebben van eenen bekwamen kunstlievenden Amerikaan.

Dit kunststuk voerde de heer SANDS het eerst uit te Auburn, in Mei 1852, en ten bewijze, dat het met veel gevaar gepaard gaat, dient, dat de heer SANDS, door de uitvoering, die wij bijwoonden, zóó geschokt werd, dat hij er eenige maanden van ziek is geweest.

Wij laten de verdere beoordeeling van dit kunststuk aan den lezer over. Al wat wij nog zeggen kunnen is dat de heer SANDS getrouw is nagekomen, wat hij beloofd had, en aan het Britsche publiek, dat hem bewonderde, eene juiste verklaring gegeven heeft van het denkbeeld, hetwelk onze voorouders van de Antipoden (Tegenvoeters) hadden, voor dat het stelsel van Copernicus aangenomen, America ontdekt of de Stille Zuidzee voor de Europeanen geopend was. Wij willen dit trans-atlantisch kunststuk, voor het overige, niet beoordeelen; het is iets nieuws, dat is het voornaamste; en daar dit tegenwoordig den grootsten invloed uitoefent, moet men meer de nieuwigheid dan wel de verdiensten er van in aanmerking nemen.

INGEZONDEN STUKKEN.

AAN . . . .

BIJ DEN DOOD VAN HUN TIENJARIG EENIG ZOONTJE.

Wie den kelk heeft leêg gedronken
Edele vrienden! u geschonken,
Voelt de wonden van uw hart.
Wie in 's levens lente dagen
't Dierbaar kroost naar 't graf moest dragen,
Deelt wis in uw boezem smart.

O ik ken dat leed verduren!
'k Ken die hartverscheurende uren,
Dat de dood zijn schepter zwaait.
Als hij 't hart rijt uit den boezem,
Als hij in hun lente bloesem
Bloempjes van den stengel maait.

Zes maal sloeg ik vruchteloos de oogen
Naar de blaauwe azuren boogen,
Waar de troon des Heeren is.
Zes maal ging me een zwaard door 't harte,
Kromp ik weg van rouw en smarte,
Om het zestal dat ik mis.

Laat uw tranen welig vloeijen!
Laat ze uw lieveling besproeijen,
Als een hulde aan hem gebragt!
Neen! uw zoon keert hier niet weder,
Koud en roerloos ligt hij neder,
't Is gedaan, 't is alles nacht!—

Van de toegeschroefde lippen
Hoort ge uw naam niet meer ontglippen,
't Mondje biedt geen kusjes meer.
En dat oog, zoo diep gezonken,
Dat u eens heeft toegelonken,
Ouders! opent zich niet weêr.

Zucht en weent! vrij moogt gij klagen,
Om de wonde in 't hart geslagen!
d' Almagt wraakt uw droefheid niet,
Maar hoe diep ter neêr gebogen,
Ouders! slaat den blik omhoogen,
Naar een beter rijksgebied.

Als de dood de sponde nadert,
Wordt slechts stof tot stof vergaderd.
't Reiskleed wordt hier afgelegd
En dat reiskleed blijft hier achter;
Boven biedt de hemelwachter
't Feestgewaad der eeuwigheid.

't Reiskleed hem te naauw geworden,
Ongeschikt voor hooger orden,
Nam Gods Engel van hem af.
d' Aarde vraagt haar leengoed weder,
Legt aan 't kleed in 't kistje neder,
Sluit het weg in 't somber graf!

Boven in der zaalgen reijen
Mag uw zoon zich nu vermeijen,
En zijn leidsman is de Heer.
Is uw uurglas leêg geloopen,
Komt de dood uw hutte eens sloopen,
O dan ziet ge uw liefling weêr!

Als ge uw krachten eens voelt zinken
En een zoeten toon hoort klinken,
Denkt, mijn liefling houdt de wagt.
Om uw sterfbed zal hij zweven,
Voerende u naar 's Hemels dreven,
Door den donkeren gravennacht.

Ouders! treurt niet, treurt niet langer!
Maakt den beker u niet wranger,
Dan de Heer dien heeft geboôn.
O wat kunt gij schooner noemen,
Dan op aarde alreeds te roemen,
'k Heb hier boven ook een zoon!

VAN SCHAICK.

EEN JAGTAVONTUUR.

Het was in de maand October; het weder was tamelijk koud, een dunne nevel hing over de bergen van Jemtland, (eene provincie in Zweden) en in de verte zag men de velden reeds met sneeuw bedekt.

Een troep schutters met hunne buksen in de ééne, en groote glazen met punch en heeten wijn, die men hun toegereikt had, in de andere hand, stonden voor het huis van den overste, die in dit district het kommando voerde, om met hem en andere officieren ter jagt te gaan op een monstrueusen beer, die in den laatsten tijd zulk eene ontzaggelijke schade onder het vee had aangerigt, dat de plaatselijke besturen de hulp der militairen hadden ingeroepen, ten einde de omstreken van het wilde gedierte zooveel mogelijk te zuiveren.

De majoor, een dikke mijnheer met langen baard, in een warmen pels gewikkeld, en hoogst driftig van aard, monsterde zijne manschappen. Daar viel hem in het oog een jonge soldaat, en wie stond achter dien soldaat? eene jonge boerin, die een ouden man aan heer hand had.

De majoor, de zaak in eens vattende, begon te razen en te vloeken, dat juist nu dit incident zou plaats grijpen.

« Voor den drommel, hebt ge 't nu in je hoofd gekregen om te trouwen?»

« Ja, majoor, antwoordde de soldaat, zonder een vin te verroeren.

« De duivel hale mij, als ge niet zoo dom als een ezel zijt. Wat doet gij met eene vrouw, dwaas die gij zijt!»

De soldaat haalde zijne schouders op. « Al mijne kameraden hebben vrouwen,» antwoordde hij, « waarom mag ik er ook geene nemen.»

Een luid gelach zijner kameraden volgde op deze woorden. De majoor, die nog driftiger werd, vroeg daarop verder: « Is dat je aanstaande?»

« Ja, majoor, en die man is haar vader, die er warmpjes in zit; hij heeft wel tien bunders land.»

« Loop naar den duivel met je bunders! Ge kunt wel tien vrouwen krijgen, die beter zijn, schelm!»

« Maar, wij hebben elkander lief!»

« Lief! de duivel radbrake mij, als het waar is. Zij liegt je dat voor. Alle wijven liegen, domkop van een vent!

De majoor was iemand, die niet getrouwd was, en zijne soldaten, zoo lang hij kon, tegenhield om te trouwen; maar hen anders zoo goed behandelde dat hij bij al de manschappen zeer geliefd was.

Toen hij de laatste harde beschuldiging tegen al de vrouwen zoo roekeloos had uitgesproken, trad de jonge deerne, die tot nu toe zeer stil had gehouden, te voorschijn.

Zij nijgde voor den majoor, gelijk zulks in Zweden de gewoonte is. Het was een flinke pootige meid, met ligte blaauwe oogen, en eene rij tanden in haar mond, zoo blank als albast. Het witte jak met lichte knoopjes, dat zij aan had, stond haar heel goed bij hare rooden rok. Twee blonde vlechten golfden op haar rug.

« Met uw verlof, majoor,» zeide zij, « ik lieg niet. Gij zult ook dit ten mijnen opzigte niet zóó bedoeld hebben, daar zijt gij veel te goed voor.»

« Wat begint ge nu? Ik houd er het stellig voor, dat gij je man nog zijne oogen uit zijn hoofd zult krabbelen. De duivel hale mij, als ik jou voor mijne vrouw nam.»

« Gij zoudt mij ook niet nemen, heer majoor,» antwoordde het meisje, heel onverschrokken, en met een schelmschen blik, zag zij den majoor aan.

De omstanders lachten op nieuw, zoo hartelijk zij konden.

« Hebt gij dus vast besloten, die feeks in je huis te nemen? vroeg de majoor verder aan den soldaat.

« Ja, dat heb ik vast besloten,» antwoordde hij, die bij de hand was, en wel voelde, hoe de zaak zou afloopen.

« Nu, op eene voorwaarde, sta ik je verzoek toe. Als je den beer vangt, dan geef ik u je zin. Kom, laat ons haast maken, het wordt tijd. Lukt het je de huid van den beer af te stroopen, dan wil ik aan die heks wel permissie geven, om evenzoo met u te handelen.»

« En wij betalen de kosten van de bruiloft,» riep een der officiers, hetgeen door de anderen volledig werd toegestemd. De majoor had zich dus van de zaak voorloopig met een grap afgemaakt.

Niemand twijfelde er aan, of de majoor zou, den volgenden dag, den soldaat zijn zin wel geven, en aan het paar nog een bruiloftsgeschenk daarenboven.

Daarop nam de jagt een aanvang. Men schoot veel klein wild; men schoot zelfs een wolf; maar den beer, dien men zocht, vond men niet. Eindelijk kwam men in een dal, dat vol digt geboomte stond. De boeren begonnen hard op te schreeuwen; de honden jankten en huilden niet minder, om de beer, zoo hij in het hout verscholen zat, naar buiten te lokken. De list gelukte.

De jagers en de soldaten stonden voor den dikken sinjeur in een breeden kring geschaard. De jonge soldaat stond in een bergpas geposteerd, toen hij het monster voor zich zag staan. Hij was een moedige knaap. Hij nam dus zijn geweer op, dacht aan zijn liefste, aan den huid van den beer en aan de belooning in geld, die het gemeentebestuur op den beer gezet had. Hij brandde dadelijk op den beer los.

De beer brulde, dat het heele bosch er van daverde. De soldaat wondde hem nu ligt aan het oor en den hals, wierp nu zijn geweer weg en liep, zoo hard hij kon. Daar echter een beer een jager te paard wel inhaalt, verwonderde het ons niet, dat onze vriend dra den beer op zijne hielen zag. Er schoot hem dus niets anders over, dan op den grond te vallen en zich te houden, als of hij dood was.

—

In welk een ongelukkigen toestand verkeerde nu de soldaat!... Naauwelijks lag hij op den grond of hij voelde de klaauwen van den beer. De heete adem van het grimmige dier ging strijkelings over hem heen; de beer hijgde van wraak; zijne kleine roode oogen waren vol gramschap gevestigd op het slagtoffer, dat voor hem lag. Indien de soldaat de minste beweging verried — dat hij ligt in den doodsangst, waarin hij verkeerde, had kunnen doen — dan was zijn lot dadelijk beslist. In een oogwenk rukte de beer hem het vel van zijn hoofd.

Hoe hevige smart de soldaat ook leed, hij verroerde geen vinger. Hij wist, dat zijn leven van de minste beweging, die hij maakte, afhing. De beer lekte het bloed, dat uit de wonden van zijn hoofd vloeide, op, draaide hem heen en weêr bekeek hem oplettend, draaide hem nogmaals en ging toen al brommende op den soldaat zitten, terwijl hij hem heel scherp bleef aankijken en om niets anders zich scheen te bekommeren.

De overige jagers schaarden zich aan beide zijden van den bergpas en zagen met ontzetting het schouwspel, dat zich voor hunne oogen opdeed. Zij wisten in den beginne niet wat zij doen zouden om hun kameraad te redden. Vergeefsche moeite deden zij om den beer van zijn prooi te verdrijven. Hij scheen er slechts op te letten, of de ongelukkige man ook een teeken van leven zou geven.

Eindelijk werd er besloten, dat vijf der beste schutters op eenmaal vuur zouden geven en al hunne behendigheid in het werk stellen, om den man niet te treffen. De majoor gaf het sein; vijf kogels troffen het monster het hoofd en het hart, zoodat hij op de plaats dood bleef. Ieder haastte zich daarop om den armen soldaat te helpen.

Hij zag er vreesselijk ontdaan uit. Het vel van zijn hoofd was geheel er afgerukt en hing als draden naar beneden. De doctor, die bij de compagnie was, haastte zich een verband te maken; maar de ongelukkige schudde het hoofd.

« Red den armen jongen !» riep de majoor. « Doe toch je oogen open en zeg mij hoe het gaat, mijn jongen !» vervolgde hij tot den soldaat.

De laatste sloeg zijne oogen op, keek den majoor aan en riep heel duidelijk: « De huid, majoor, de huid ! »

« De duivel hale mij !» riep de majoor, die van vreugde opsprong: « de vent denkt nog aan trouwen. Nu neem haar dan maar en de huid ook en laat je een stuk er van op je kale kop naaijen.»

Na dezen opregten wensch, werd de jonge soldaat met de noodige voorzorgen op een baar gelegd en naar het gasthuis gebragt. Lang verkeerde hij in levensgevaar, maar hij kwam er eindelijk gelukkig boven op. Uit de regiments-kas kocht men voor hem eene dikke paruik, zoo zacht mogelijk van binnen gevoerd en hij zette haar voor het eerst op, toen hij bruiloft mogt vieren in het huis van den majoor.

Het huwelijksuitzet van het jonge paar was niet gering, want allen, die aan de jagtpartij hadden deelgenomen hielden hun woord en gaven aan het paar rijke geschenken.

De soldaat en zijn liefste werden in het huwelijk bevestigd. Zij stonden beiden voor den geestelijke op de beerenhuid.

« Gij hebt mij haar toch moeten geven, majoor !» zeide hij, terwijl hij vergenoegd in de rondte keek.

« Voor den drommel, kerel !» hernam de majoor, « houd je mond, en wacht af, wie je het vel erger over je hoofd zal halen, de beer of je vrouw !»

Tot nog toe is die waarschuwing niet bewaarheid. Ook is daar geen uitzigt op; want beiden houden te veel van elkander!

STERFTE DER MENSCHEN.

Professor Buchanan heeft onlangs eenige onderzoekingen omtrent den gemiddelden levensduur medegedeeld, als getuigenissen voor de trapswijze vorderingen in de geneeskundige wetenschap. Volgens zijne opmerkingen, stierf in de laatste helft der 16de eeuw de helft der geborenen beneden de 5 jaren en was de gemiddelde levensduur der geheele bevolking slechts 18 jaren. In de twee eerste der derden 17de eeuw leefde de helft der bevolking ruim 27 en in het laatste derde ruim 32 jaren. In den aanvang der tegenwoordige eeuw bereikte de helft 40 en van 1838 tot 1845 meer dan 43 jaren.

ZEEP UIT MENSCHEN-LIJKEN.

De industrie in Californie is zoo vindingrijk, dat zij reeds uit menschen-lijken zeep begint te vervaardigen. Ten gevolge van de gesteldheid van den grond, zegt de »Panama Herald" zijn vele op het kerkhof te San Francisco begraven lijken in eene zelfstandigheid veranderd, die bij de scheikundigen zeer wel bekend is onder den naam van »adipocere," eene met stearine en walschot overeenkomstige en tusschen die beiden in het midden staande zelfstandigheid. Een correspondent van de »Panama Herald," zegt, dat hij op zekeren morgen de begraafplaats voorbij komende, iemand bezig zag, met de »adipocere" van eenige lijken af te plukken; verwonderd over het zeldzame van dit bedrijf, vroeg hij den man, wat daarmede zijn oogmerk was, waarop de andere hem ten antwoord gaf: weet gij dat niet? Om er zeep van te maken."

Binnenlandsche berigten.

Paramaribo, den 19 October 1853.

Bij Gouvernements resolutie van den 17n. dezer maand No. 1524, is, onder de nadere goedkeuring des Konings, aan den Heer W. Benjamins, op het daartoe door hem gedaan verzoek, eervol ontslag verleend als 1n. Luitenant der Schutterij van *Paramaribo*, en is als zoodanig benoemd, de 2de Luitenant bij dezelfde Schutterij F. P. Bouguenon.

Paramaribo, den 24 October 1853

Bij Gouvernements resolutie van den 21 dezer maand No. 1567, is, aangezien Zijne Excellentie de Gouverneur zich voor eenige dagen van de Hoofdplaats zal verwijderen, de Heer Procureur Generaal, als Oudste Lid van den Kolonialen Raad, belast geworden met de behandeling der dagelijksche Zaken, gedurende Zijner Excellentie's afwezigheid.

AANZOEK VOOR VRIJGEVING.

Den 28 October 1853.

Van de slavin *Mietje*, geboren in 1811, dochter van *Finette* en hare kinderen *Paulus*, geboren in 1841 en *Sophia*, geboren in 1847; toebehoorende voor den vrijdom aan H. Polak.

Van de slaven *Jacobus*, geboren in 1813, zoon van *Regina* en *Sina*, geboren in 1803, waarvan de moeder onbekend is; toebehoorende aan J. Houthakker.

Van de slavin *Frederika*, geboren in 1832, dochter van *Flora*, en haar kind *Carolina*, geboren in 1852; toebehoorende aan plantagie *Guadeloupe*, divisie *beneden Cottica*.

Van den slaaf *Jonas*, geboren in 1823, zoon van *Betje*; toebehoorende voor den vrijdom aan J. M. P. Bovy.

Transporten.

Den 22 October 1853. De Exploicteur aan de wed. M. J. Sanches geb. de Vries, van het Huis en Erf aan de *Keizerstraat*, N. W. La. A. No. 144, O. W. La. A No. 40*a* en *b*.

Den 24sten. C. Barends aan Helena Aalsmeer voor hare kinderen Henrietta Paulina en Emma Billijkerwijs en Clara Aalsmeer, van het Huis en Erf aan de *Zwartenhovenbrugstraat*. N. W. La. F No. 214, O. W. La. D No. 220.

Paramaribo, den 24 October 1853.

Den 26sten October 1853. J. C. Oosterbaan qq. boedel Maria d'Avilaar aan M. J. de Meza, van het Huis en Erf en de achter gebouwen, aan de *Steenbakkerijstraat*, N. W. La. C No. 189, O. W. La. D No. 753.

Paramaribo, den 26 October 1853.

Den 28 October 1853. H. L. Matile qq. boedel Antje van Bongers, die met hare Zuster Jacoba van Bongers zijn geweest Erfgenamen harer moeder Marianna van Bongers, en vermits het ab-intestato overlijden van genoemde hare Zuster, erfgename gebleven van haren boedel: en alzoo alleen eigenares van het natemelden Effect, aan Antoinetta Cora Brakel, van het Erf en de Gebouwen aan de *Hoogestraat*, N. W. La. E. No. 320 O. W. La. D. No. 771 (op de Generale Schetskaart bekend onder 518.)

Paramaribo, den 28 October 1853.

De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, dagvaart bij deze alle bekende en onbekende Crediteuren:

Van J. M. Lentz, wegens het provenue van het op den 10 Junij 1853, bij executie verkochte Erf met de daaropstaande Gebouwen, gelegen aan de *Keizerstraat*, La. A No. 155; aangekomen hebbende J. M. Lentz.

Van den boedel D. van Weijne, wegens het provenue van het op den 5n. Augustus 1853, bij executie verkochte Huis en Erf, staande en gelegen aan de *Wagenwegstraat*, La. B No. 166; aangekomen hebbende den boedel D. van Weijne.

Van S. J. L. Kanteman, wegens het provenue van het op den 30 September 1853, bij executie verkochte Huis en Erf, staande en gelegen aan de *Saramaccastraat*, La. E. No. 67 N. W.; aangekomen hebbende S. J. L. Kanteman.

Van H. W. van Becker, wegens het provenue van den op den 7 October 1853, verkochten Grond *Goede Verwachting* cum annexis, ¼ aandeel; aangekomen hebbende H. W. van Becker.

Om te compareren of gemagtigden te zenden ter præ et concurrentie Rolle van het Geregtshof alhier, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 9 December 1853, des voormiddags ten 8 ure, ten einde aldaar te zien dienen van relaas en bijlagen, voorts hunne sustenuen van præ et concurrentie op te geven en wijders met den Impetrant voort te procederen als naar regten.

Opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, is deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan

Paramaribo, den 17 October 1853.

De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, dagvaart bij deze alle bekende en onbekende Crediteuren:

Van den boedel L. van J. S. van Coerland, wegens het provenue van het op den 15 Julij 1853, bij executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Wagenwegstraat*, La B No. 142; aangekomen hebbende den boedel L. van J. S. van Coerland.

Van G. M. Gouttière, wegens het provenue van het op den 23 September 1853, bij executie verkochte *een derde* aandeel in het Huis en Erf La. E. No. 345; aangekomen hebbende G. M. Gouttière als ab intestato erfgename van wijlen haren zoon C. L. M. le Désiré Gouttière.

Om te compareren of gemagtigden te zenden ter præ et concurrentie Rolle van het Geregtshof alhier, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 9 December 1853, des voormiddags ten 8 ure, ten einde aldaar ingevolge art. 91 der manier van procederen, hunne sustenuen zonder vorm van proces mondeling voor te dragen, op welke mondelinge voordragt zal worden regt gedaan, als bevonden zal worden te behooren op pœne van *silentium perpetium*.

Opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, is deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan

Paramaribo, den 17 October 1853.

Politie.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Policie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken hebben verwijderd:

1. Op den 24sten October ll. de slavin *Anna*, aankomende L. Schaal.

2. Op den 28sten October ll. het slavenmeisje *Augustina*, aankomende M. E. Pinto.

terwijl sedert 1. Julij d. j. nog als afwezig zijn opgegeven:

1. De slaaf *Picantrie*; aankomende den houtgrond *Quamabo*.

2. De slaaf *Kwassie*; aankomende J. F. Arons nom. ux.

3. De slaven *Jacob* en *Frederik*; aankomende J. Juda.

4. de slaaf *Jannie*, afkomstig van F. C. Berkveld, onder straatvoogdij van A. F. van Amson.

en 5. De slaaf *Present*, aankomende J. S. Ezechiels.

Elk en een iegelijk, wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet optehouden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de publicatie van 5 Februarij 1834 G. B. No. 1 vastgesteld.

Gedrukt bij A. L. G. DE RANDAMIE.